

31/5 Prædiken til pinsedag 2020. Johs. 14,15-21

v/sognepræst Lili Susanne Kreiler Holm Andersen

Det er stadig lidt nyt. Dette at vi igen kan samles til gudstjeneste efter den lange nedlukning. Der er stadig noget nyt over det, selvom vi allerede har holdt 3 gudstjenester før denne her: én gudstjeneste for hver kirke i vores 3 sogns pastorat.

Denne gudstjeneste er altså nr. 2 her i Orte Kirke, efter genåbningen.

Jeg griber mig selv i at tænke, at denne følelse af glæde over at kunne komme i kirke igen, at denne følelse af, at alt er startet på ny – den måtte gerne blive ved! Og ved. Og ved.

I får mig aldrig til at sige, at Corona pandemien har været noget godt.

Men I får mig gerne til at sige, at krisen kan lære os noget, også her i kirken.

Lære os noget om, at alt kan blive nyt. At alting bliver nyt, når vi åbner os for det, og ser.

Igen og igen – og igen.

”Se, jeg gør alting nyt”, siger Jesus.

Det er ikke bare noget, han har sagt engang, og som gjaldt dengang, for disciplene.

Det er noget, der sker nu. Hver eneste dag, året rundt.

Igen og igen og igen. Jesus gør alting nyt.

Hvordan passer denne stadige fornyelse så til pinsen, som vi fejrer i dag?

Helt perfekt, faktisk. Pinsen betyder, at alting bliver ved med at være nyt. For Helligånden er kommet. Jesus skulle videre. Han fór til Himmels og sidder nu ved Faderens højre Hånd. Vi kan stadig nemt nå ham og mærke hans nærhed.

Og som en hjælp sendte Faderen os Helligånden, som kom til jorden.

Den treenige Gud gør fortsat alting nyt. Igen og igen og igen.

Forstår I, hvad jeg mener, når jeg siger, at denne erkendelse af, at alting gøres nyt igen og igen, gerne må blive i os?

Det giver en friskhed. Vi hører og læser Evangeliet med Helligåndens friske pust. Det bliver til i vores hjerte, med Helligåndens friskhed og intensitet.

Gå til pinsesalmerne, hvis I skal forstå det til fulde.

Den danske bøgeskov er lysegrøn i denne tid.

Lysegrøn mod en blå himmel. For en nordbo noget af det smukkeste, vi kender.

Hvis vi ser og lytter med Grundtvig, så ser vi pinsesolen, der stråler, lytter til nattergalens sang, bækkens rislen og den svage vind, der vifter i træernes blade.

”Det vifter hjemligt gennem løvet”, siger Grundtvig.

Der er denne vidunderlige blanding af noget kendt og noget nyt. Det kendte er den svage luftning en forårs- eller sommerdag gennem trækronerne. Det nye er, at vi genkender Helligånden i netop det hjemlige og det velkendte.

Hov, var det virkelig Helligånden, der gav sig til kende for apostlene og alle andre på pinsedagen?

Vindstødet, der fyldte hele huset, hvor de sad.

Ildtungerne, der satte sig på hver enkelt af dem og gjorde alting nyt?

Var det virkelig Helligånden?

Ja, siger pinsens Evangelium.

Og apostlene og alle andre fik ny frimodighed og kunne nu klare alt, tale med alle, fortælle for alverden, hvad de havde oplevet i påskedagene og nu, til pinse.

De lærte at tale Helligåndens sprog, som blev til hjertets sprog, hver gang de for deres indre øre hørte Jesus sige:

”Se, jeg gør alting nyt”.

Derfor er det ikke pinse, der er det virkeligt nye. Det er stadig påsken og dens budskab om opstandelse, der er DET nye.

Men pinsens Ånd gjorde apostlene i stand til at forklare, hvad Jesus og påskens begivenheder i virkeligheden havde at betyde.

Lad os sammenfatte det i ordene fra den sidste salme, vi skal synge i dag: ”Krist stod op af døde”:

Krist stod op af døde
i påske-morgenrøde!

Krist stod op af døde,
afsonet er vor brøde!

Krist stod op af døde,
i Himlen vi ham møde!

Og Gud tilkommer æren for det. Ære være Gud i det høje.

Derfor skal vi synge.

Synge lydt og sjæleglad i hver en stad.

Synge højtlydt, med glade hjerter. I hver en by overalt i verden, i hver en kirke, hvert hjem og hver skole.

Salmen ”Krist stod op af døde” er en salme, der har sin oprindelse for 800 år siden.

Teksten er såre enkel. Og den forklarer, hvordan Jesus gør alting nyt. Ved at stå op fra de døde. Ved at tage vor skyld på sig. Ved at møde os engang, i Himlen.

Krist stod op af døde
i påske-morgenrøde!

Krist stod op af døde,
afsonet er vor brøde!

Krist stod op af døde,
i Himlen vi ham møde!

Thi synger lydt og sjæleglad

Hans menighed i allen stad:

Ære være Gud i det høje.

Halleluja!

Halleluja er menighedens svar: ”Lovsyng Herren”.

Vi skal synge ”Krist stod op af døde” i dag, pinsedag, af to grunde. Dels gik vi glip af at synge den i påsken, hvor kirken var lukket. Og dels hænger påske og pinse uløseligt sammen.

”Påske og pinse udsprang af jul”, som Grundtvig siger i en salme.

Og til hver højtid – jul, påske og pinse – kan vi faktisk bruge overskriften: ”Se, jeg gør alting nyt”, siger Jesus.

Da Kristus lod sig føde julenat, blev alting nyt.

Da han opstod fra de døde påskemorgen, blev alting nyt.

Og da Jesus var faret til himmels, og Faderen sendte os Helligånden som en afløser, nu til pinse, blev alting nyt for menneskene, for nu kunne apostlene fortælle om opstandelsen.

Verden er ny for os hver morgen.

Vi kan nå Gud, vi kan nå Kristus gennem bøn og gennem lovsang.

Og vi kan endda gå ind i vores kirke igen!

Det er stadig lidt nyt.

Bare dog vi kan holde fast ved glæden i at mærke, at verden er ny hver morgen – at livet er nyt hver morgen.

Glædelig pinse!

Amen.

Salmer:

290: [I al sin glans nu stråler solen](#)

298: [Helligånden trindt på jord](#)

291: [Du, som går ud fra den levende Gud](#)

292: [Kærligheds og sandheds Ånd](#)

218: [Krist stod op af døde](#)